

20

— Brussels Philharmonic —

21

WINTER

IGOR & SERGEI

STÉPHANE DENÈVE, DIR.
BRUSSELS PHILHARMONIC

23.01.2021

"I played Bach regularly during the composition of the Concerto, and was greatly attracted to the "Brandenburg" Concertos. Whether or not the first theme of my [first] movement is a conscious borrowing from the third Brandenburg, however, I do not know."

— Igor Stravinsky

[Nederlands: pagina 2](#)

[Français : page 10](#)

[English: page 18](#)

[Musici / Musiciens: pagina / page 26](#)

livestream in samenwerking met / en collaboration avec Evil Penguin TV

met de steun van de Belgische Tax Shelter / avec le soutien du Tax Shelter belge

WELKOM

Igor Stravinsky en Sergei Prokofiev. Twee Russische grootmeesters die de muziekgeschiedenis danig beïnvloed hebben - en zelf hun bewondering voor illustere voorgangers niet onder stoelen of banken staken: dank dus aan Bach en Haydn voor de inspiratie die deze twee werken opleverde!

Bachs Brandenburg Concertos stonden duidelijk op repeat bij Igor Stravinsky tijdens het schrijven van 'Dumbarton Oaks', naar de naam van de villa van opdrachtgevers Mildred en Robert Wood Bliss. Het muzikale cadeau voor hun 30ste huwelijksverjaardag werd een heerlijk kleurrijk en energiek werk.

Geen Bach maar Haydn bij Prokofiev: hij componeerde zijn 1ste Symfonie, die de passende titel 'de klassieke' kreeg, alsof het een werk van de 18de-eeuwse meester was. De stijl, de orkestbezetting, de opzet: allemaal klassiek, maar wel dooraderd met Prokofievs eigen 20ste-eeuwse karakter.

VOORPROGRAMMA

Up, Close & Personal is een nieuwe videoreeks met kamermuziek door musici van Brussels Philharmonic. Vanavond speelt Duo Astérope - Emmanuel Tondus (cello) & Damien Bossy (piano) - *Les Chants de l'Agartha* van Guillaume Connesson en Andante uit de cellosonate van Sergei Rachmaninov.

ARTIESTEN & LIVE PROGRAMMA

Brussels Philharmonic · Stéphane Denève, dirigent

Igor Stravinsky

Concerto in Es "Dumbarton Oaks"

- I. *Tempo giusto*
- II. *Allegretto*
- III. *Con moto*

Sergei Prokofiev

Symfonie nr. 1 'De Klassieke', op. 25

- I. *Allegro con brio*
- II. *Larghetto*
- III. *Gavotte: Non troppo allegro*
- IV. *Finale: Molto vivace*

ONTDEK MEER

Symfomania! DIY (8+) [nederlands](#) / [français](#) / [english](#)

Een unieke formule voor kinderen om alleen, met broer of zus, met de babysit of vrienden, en natuurlijk met de (groot!)ouders op speelse wijze in de muziek te duiken. Download dit doe-het-zelf pakket om thuis aan de slag te gaan met de muziek die we in de concertzaal spelen!

TOELICHTING

“In het leven van Strawinsky, menen velen, is ergens een breuk; hij is de verkeerde weg opgegaan op een leeftijd dat anderen zich gezeten burgers mogen gaan noemen; en het ergste is, dat hij óók nog de allures aannam van een gezeten burger. Daarmee heeft men dan voornamelijk zijn ‘neoclassicisme’ op het oog, term die in verband met zijn muziek een zekere beruchtheid heeft verworven.” – Simon Vestdijk

Tijdens het interbellum ontstond, mede als reactie op het romanticisme van de vorige eeuw en de experimentele uitspattingen aan het begin van de 20ste eeuw, een nieuwe stroming: die van het neoclassicisme. Componisten grepen terug naar principes en structuren uit de barok en klassieke periode en gebruikten deze als model, overgoten door moderne idiomem zoals een hedendaagse gebruik van ritmiek of harmonie. Deze nieuwe esthetische tendens ging gepaard met een verlangen naar orde, helderheid en emotionele terughoudendheid, en was al eerder ingezet aan het begin van de 20ste eeuw, onder andere door Ravel. Maar onder Stravinsky en de componisten van Les Six kreeg deze een nieuwe impuls. En ook Prokofiev, die maar al te graag buiten de lijntjes kleurde, waagde zich kortstondig aan de neoclassistische stijl in zijn Eerste Symfonie.

Een nieuwe blik op het verleden

Muziek zat Igor Stravinsky (1882-1971) in het bloed. Zijn vader was een talentvolle operazanger en introduceerde zijn zoon al op jonge leeftijd in de Russische operatraditie. Een muzikale loopbaan leek vanzelfsprekend, maar de oude Stravinsky had andere plannen. Onder lichte dwang en met behoorlijk wat tegenzin ruilde Igor zijn muzikale ambities in

voor een rechtenopleiding. Aan de universiteit kwam hij in contact met Nikolai Rimsky-Korsakov, die hem inwijdde in de instrumentatieleer. Harmonie en contrapunt bracht de jonge musicus zichzelf bij. Wanneer Sergei Diaghilev, directeur van het populaire Les Ballets Russes, hem kort daarna uitnodigde in Parijs, betekende dit Stravinsky's definitieve doorbraak als componist. Het was de start van een jarenlange intense samenwerking, met successen als L'Oiseau de Feu, Petrouchka en Le Sacre du Printemps.

Na een zijstap naar de jazz met l'Histoire du Soldat, sloeg Stravinsky in 1919 een nieuwe weg in met Pulcinella, een ballet gebaseerd op thema's van barokcomponist Pergolesi. Pulcinella markeerde het begin van wat zijn neoclassicistische periode genoemd wordt, en waarin Stravinsky teruggreep naar muziek uit eerdere eeuwen en deze voorzag van een modernistische toets. Niet iedereen was opgezet met zijn nieuwe stijl; een heel aantal van de werken die Stravinsky tussen 1920 en 1950 componeerde, worden zelfs tot op vandaag zelden uitgevoerd. Zo verging het ook het Concerto 'Dumbarton Oaks', het laatste werk dat Stravinsky in Europa componeerde. De compositie was een opdracht van het invloedrijke en kunstminnende echtpaar Mildred en Robert Woods Bliss. Tijdens één van Stravinsky's bezoeken aan de Verenigde Staten in 1937, vroegen ze hem een werk te componeren voor hun dertigjarig huwelijk.

Stravinsky ging op dat moment door een moeilijke periode in zijn leven: *"Mijn Concerto in mi mol-klein... ik begon er bijna onmiddellijk aan na mijn terugkeer in Europa, na Jeux de cartes, in het voorjaar van 1937. Ik was van Parijs naar Annemasse in de Haute Savoie verhuisd om in de buurt te zijn van mijn dochter Mika [Ludmila] die, dodelijk ziek door tuberculose, daar in een sanatorium was opgenomen. Annemasse is in de buurt van Genève en [dirigent] Ernest Ansermet was dus een buurman en ook een behulpzame vriend in deze, misschien wel de moeilijkste tijd van mijn leven. Ik speelde Bach heel regelmatig tijdens de compositie van het concerto, en ik voelde me erg aangetrokken tot de Brandenburgse Concerti. Of het eerste thema van mijn eerste deel al dan niet bewust een leenthema is van het derde deel uit de Brandenburgse reeks, weet ik echter niet. Wat ik wel kan zeggen is dat Bach het zeker graag aan mij had uitgeleend; het op deze manier ontlene was precies iets voor hem."*

Het concerto mag dan stilistisch aanleunen bij de Brandenburgse Concerti, ze draagt een onmiskenbaar Stravinskiaanse toets. De première ging door op 8 mei 1938 in de muziekkamer van het landgoed van het echtpaar Woods Bliss, bijgenaamd Dumbarton

Oaks (waar het concerto naar vernoemd werd). Stravinsky woonde de première zelf niet bij. Ook hij was intussen geveld door tuberculose en moest zijn taak als dirigent dus overgeven aan de getalenteerde Nadia Boulanger.

Een symfonie op klassieke wijze

Hoewel Prokofiev tijdens zijn carrière een redelijk aanzien genoot – Stravinsky noemde hem ooit “de grootste Russische componist van vandaag, na mij” – staat een groot deel van zijn repertoire vandaag in de schaduw van Shostakovich’ oeuvre. Enige uitzonderingen zijn het beroemde ballet Romeo en Julia, het muzikale sprookje Peter en de Wolf en zijn Eerste Symfonie. Getalenteerd was hij zeker, het ‘enfant terrible’ van de Russische muziekwereld. Maar zijn arrogante en brutale houding maakte hem geen geliefde collega. Zijn toonspraak werd door velen als vernieuwend en hoogst origineel bevonden, maar toen hij na de Russische Burgeroorlog zijn geluk beproefde in de Verenigde Staten en Parijs, moest hij het opnemen tegen de vooruitstrevende muziek van grootheden als Stravinsky.

Prokofievs Eerste Symfonie dateert van net voor de Burgeroorlog. Hij studeerde op dat moment bij Alexander Tsjerepnin, die erom bekend stond een grondige kennis van de klassiekers te eisen van zijn studenten. Prokofiev speelde met het idee om een symfonie te schrijven naar het model van de Eerste Weense School, met Haydn als grote voorbeeld. Hij pende de eerste schetsen neer in 1916, maar voltooide het werk pas in de zomer van 1917: *“Ik bracht de zomer van 1917 in volledige eenzaamheid door in de omgeving van Petrograd; ik las Kant en werkte hard. Ik had mijn piano weloverwogen niet naar het platteland verhuisd, omdat ik wilde bewijzen dat het thematisch materiaal uitgewerkt zonder piano beter is. Het idee kwam bij me op om een volledig symfonisch werk te componeren zonder de piano. Op die manier zouden de orkestkleuren noodgedwongen helderder en zuiverder zijn. En zo onstond het plan om een symfonie in ‘Haydniaanse’ stijl te schrijven. (...) Ik bedacht me dat Haydn, als hij vandaag geleefd zou hebben, zijn eigen stijl zou hebben bewaard, en iets van het moderne zou hebben overgenomen. Zo’n symfonie wilde ik nu componeren: een symfonie op klassieke wijze. Toen ze haar eigenlijke vorm begon aan te nemen, noemde ik haar ‘Klassieke Symfonie’; in de eerste plaats omdat het gemakkelijker was om ze zo te noemen; in de tweede plaats uit grootspraak, om een stok in het hoenderhok te gooien, in de stille hoop dat ik gelijk zou krijgen en dat de symfonie mettertijd tot een klassieker zou uitgroeien.”*

Het typeerde Prokofiev om zo'n uitspraak te doen. Maar hij kreeg gelijk, zijn Eerste 'Klassieke' Symfonie groeide uit tot een groot succes. Het is een kort, gebald werk dat op vlak van structuur, toonaard en bezetting tal van gelijkenissen vertoont met het repertoire van Haydn. De gavotte uit het derde deel was zelfs zo populair, dat Prokofiev het later inbedde en uitbreidde in zijn ballet Romeo en Julia.

Toelichting door Aurélie Walschaert

STÉPHANE DENÈVE, MUZIEKDIRECTEUR BRUSSELS PHILHARMONIC

Stéphane Denève is de muzikdirecteur van Brussels Philharmonic. Samen met het orkest lanceert hij tegelijkertijd CffOR (Centre for Future Orchestral Repertoire): een uitgebreide online database, gewijd aan 21ste-eeuwse composities voor orkest met kans op 'repertoire-status'. Stéphane Denève is zo gepassioneerd door dit nieuwe avontuur en enthousiast over het potentieel van het orkest, dat hij met zijn gezin naar Brussel verhuisde.

Tegelijk is Stéphane Denève muzikdirecteur van St. Louis Symphony Orchestra, vaste gastdirigent van The Philadelphia Orchestra en directeur van CffOR. Eerder was hij muzikdirecteur van het Royal Scottish National Orchestra, en muzikdirecteur van het Radio Sinfonieorchester Stuttgart (SWR). Hoewel hij helemaal thuis is in een zeer breed repertoire, heeft Denève een grote affiniteit met Franse muziek, en zet hij zich speciaal in voor de 21ste-eeuwse muziek.

Na zijn studie orkestdirectie aan het Conservatorium van Parijs begon Stéphane Denève zijn carrière als assistent bij Sir Georg Solti, Seiji Ozawa en Georges Prêtre bij het Orchestre de Paris en de Opéra National de Paris. Zijn grote liefde voor de stem bracht hem naar de Deutsche Oper am Rhein, waar hij vaste dirigent was van 1997 tot 2001. Hij dirigeerde ook verschillende producties in de Royal Opera House Covent Garden, Glyndebourne Festival, La Scala, Deutsche Oper Berlin, Saito Kinen Festival, Gran Teatro de Liceu, De Nederlandse Opera, De Munt, Deutsche Oper Am Rhein, en Opéra National de Paris.

Ook zijn symfonische carrière nam een hoge vlucht. Het lijstje met Denèves recente afspraken oogt dan ook indrukwekkend, met onder meer het Koninklijk

Concertgebouworkest, Orchestra Sinfonica dell'Accademia Nazionale di Santa Cecilia, Wiener Symphoniker, Deutsche Symphonie-Orchester Berlin, NHK-symfonieorkest, Münchner Philharmoniker, Orchestre National de France, Tsjechisch Filharmonisch Orkest en het Rotterdams Philharmonisch Orkest. In 2020 leidt hij het Royal Stockholm Philharmonic Orchestra en pianist Igor Levit tijdens het 2020 Nobel Prize Concert.

In Noord-Amerika werkt Stéphane Denève regelmatig samen met de orkesten van Boston, New York, Los Angeles, San Francisco, Cleveland, Saint Louis en Toronto. Hij debuteerde in 2012 in Carnegie Hall met het Boston Symphony Orchestra, maakte zijn debuut op het Grand Teton Music Festival en de Music Academy of the West in 2018, en leidde in 2019 een grote tournee met Brussels Philharmonic naar Noord-Amerika.

Stéphane Denève heeft een nauwe band met vele topsolisten, waaronder Jean-Yves Thibaudet, Yo-Yo Ma, Nikolaj Znaider, James Ehnes, Leif Ove Andsnes, Leonidas Kavakos, Nicholas Angelich, Lang Lang, Frank Peter Zimmermann, Gil Shaham, Emanuel Ax, Renaud and Gautier Capuçon, Lars Vogt, Nikolai Lugansky, Paul Lewis, Joshua Bell, Hilary Hahn en Augustin Hadelich.

Al drie maal won Stéphane Denève de prestigieuze 'Diapason d'Or de l'année': in 2007, 2012 en 2016 voor opnames rond Roussel, Debussy en Connesson. In 2012 stond hij op de shortlist voor 'Gramophone's Artist of the Year', en in 2013 werd hij bekroond tijdens de International Classical Music Awards. Bij Deutsche Grammophon kwamen recent cd's uit gewijd aan de Prokofiev suites en werken van Guillaume Connesson (o.m. Caeciliaprijs, Diapason d'or de l'année en Choc Classica de l'année), en een opname met Lucas en Arthur Jussen en het Koninklijk Concertgebouworkest. In 2019 bracht het label RCO Live een live opname met het Koninklijk Concertgebouworkest uit van Arthur Honegger's oratorium Jeanne d'Arc au bûcher.

Tenslotte hecht Stéphane Denève veel belang aan het werken met de toekomstige generatie musici, en steunt hij jonge muzikanten in projecten zoals de Tanglewood Music Center, New World Symphony, Colburn School, en Music Academy of the West.

www.stephanedeneve.com

BRUSSELS PHILHARMONIC

Brussels Philharmonic werd in 1935 opgericht door de Belgische openbare omroep (NIR), en werkte vanaf zijn ontstaan samen met internationale topdirigenten en -solisten. Het orkest was en is bekend als pionier in het uitvoeren van muziek van de eigen tijd – een reputatie die wereldvermaarde componisten als Bartók, Stravinsky en Messiaen naar Brussel haalde. Ook vandaag de dag zet Brussels Philharmonic die traditie verder, en neemt het in bijna elk concertprogramma een werk van de 21ste eeuw op. Het orkest repeteert en concerteert in de historische thuishaven Flagey in Brussel, hart van Europa, dat meteen de ideale uitvalbasis is voor concerten in Vlaanderen en de rest van de wereld.

De Franse topdirigent Stéphane Denève is muzikdirecteur van Brussels Philharmonic. Zijn passie voor muziek uit de 21ste eeuw en persoonlijke missie om een dialoog te creëren tussen het repertoire van vroeger en dat van de toekomst sluit helemaal aan op het DNA van het orkest. En dat vertaalt zich niet alleen in de concertprogramma's en opnames, maar ook in het CffOR-platform (Centre for Future Orchestral Repertoire). Deze online database verzamelt sleutelinformatie rond symfonische composities vanaf 2000, en voedt zo een brede wereldwijde dialoog rond het repertoire van de toekomst.

Op internationaal vlak heeft Brussels Philharmonic steeds een eigen plaats gehad, met vanaf de beginjaren uitnodigingen voor de belangrijkste festivals en concertzalen in Europa. Zo speelt het orkest in onder meer Philharmonie de Paris, Musikverein (Wenen), Grosses Festspielhaus (Salzburg), Usher Hall (Edinburgh) en Cadogan Hall (Londen). De internationale vertegenwoordiging door IMG Touring brengt het orkest naar nieuwe podia, zowel binnen als buiten Europa (Japan in 2017, Noord-Amerika in 2019). In maart 2019 stond Brussels Philharmonic voor het eerst in Carnegie Hall in New York.

Een andere specialisatie waarmee Brussels Philharmonic een internationale reputatie opbouwde, is het opnemen van soundtracks bij series, games en films, waaronder de Oscar-winnende muziek voor 'The Artist' (muziek van Ludovic Bource). In eigen land is het orkest vaste partner van Film Fest Gent en MotorMusic, en zijn er jaarlijks concerten met iconische films (zowel blockbusters met bekroonde scores als zwart-wit klassiekers met een nieuwe soundtrack).

Intussen bewees het orkest ook op andere vlakken een pionier te zijn. Naast de vooruitstrevende initiatieven die lopen, waaronder de Tax Shelter, een stichting voor de aankoop van strijkinstrumenten en een partnerschap met Brussels Airlines, schrijft het orkest innovatie bewust in op alle vlakken en niveaus van de werking. Zo dragen de heren van het orkest het Symphonic Sporting Jacket, op maat ontwikkeld door het Belgische Café Costume met technische innovaties op vlak van stof en snit, en werd intendant Gunther Broucke uitgeroepen tot Overheidsmanager van het jaar 2016.

De uiteenlopende cd-reeksen van Brussels Philharmonic (Deutsche Grammophon, Palazzetto Bru Zane, Warner/Erato Classics, Film Fest Gent, Brussels Philharmonic Recordings) krijgen internationale bijval, met onder meer een ECHO Klassik, Ceciliaprijs, Choc de Classica de l'année en Diapason d'Or de l'année. Bij Deutsche Grammophon en met Stéphane Denève kwamen intussen 4 cd's uit: een cd rond Prokofiev, twee cd's gewijd aan het 21ste-eeuws repertoire van Guillaume Connesson (waaronder de meest recente dubbel-cd Lost Horizon met solisten Renaud Capuçon en Timothy McAllister) en een album met onder meer het celloconcerto van Fazil Say met soliste Camille Thomas.

Brussels Philharmonic is een instelling van de Vlaamse Gemeenschap.

www.brusselsphilharmonic.be

BIENVENU

Igor Stravinsky et Sergueï Prokofiev. Deux grands maîtres russes qui ont profondément marqué l'histoire de la musique – et ne cachaient pas leur admiration pour leurs illustres prédécesseurs : merci à Bach et à Haydn pour l'inspiration !

« Je jouais régulièrement du Bach pendant la composition du Concerto, et j'étais en particulier très attiré par les Concertos brandebourgeois. Je ne sais pas, cependant, si le premier thème de mon [premier] mouvement est un emprunt conscient au troisième Brandebourgeois. » – Igor Stravinsky.

Les Concertos brandebourgeois de Bach ont clairement influencé Igor Stravinsky lors de la composition de *Dumbarton Oaks*, d'après le nom de la villa des commanditaires de l'œuvre Mildred et Robert Wood Bliss. Ce cadeau pour leur 30e anniversaire de mariage est une œuvre merveilleusement colorée et énergique. Ce n'est pas Bach, mais Haydn qui a inspiré Prokofiev : il a composé sa Première Symphonie, sous-titrée « Classique », comme s'il s'agissait de l'œuvre d'un maître du XVIIIe siècle. Le style, l'effectif, la structure : tout est classique, mais avec le caractère typique de Prokofiev, compositeur du XXe siècle.

PRÉLUDE

Up, Close & Personal est une nouvelle série de vidéos avec de la musique de chambre des musiciens du Brussels Philharmonic. Ce soir : Duo Astérope - Emmanuel Tondus (cello) & Damien Bossy (piano) - joue *Les Chants de l'Agartha* de Guillaume Connesson et Andante (sonate pour violoncelle & piano) de Sergei Rachmaninov.

ARTISTES & PROGRAMME

Brussels Philharmonic · Stéphane Denève, chef d'orchestre

Igor Stravinsky

Concerto en mi bémol "Dumbarton Oaks"

- I. *Tempo giusto*
- II. *Allegretto*
- III. *Con moto*

Sergei Prokofiev

Symphonie n° 1 en re majeur, op. 25, 'Classique'

- I. *Allegro con brio*
- II. *Larghetto*
- III. *Gavotte: Non troppo allegro*
- IV. *Finale: Molto vivace*

DÉCOUVRIR PLUS

Symfomania! DIY (8+) [nederlands](#) / [français](#) / [english](#)

Une formule unique pour que les enfants se plongent dans la musique seuls, avec leur frère ou leur sœur, avec le/la baby-sitter ou des amis, et bien sûr avec leurs (grands !) parents de manière ludique. Téléchargez le *do-it-yourself* kit de bricolage pour se débrouiller chez soi avec la musique que nous jouons dans la salle de concert !

NOTES DE PROGRAMME

« Beaucoup pensent qu'il y a une rupture dans la vie de Stravinsky : il a emprunté la mauvaise voie à un âge où l'on est généralement bien installé. Et le pire, c'est qu'il n'hésitait pas, malgré tout, à adopter des manies de riche bourgeois. Il est surtout montré du doigt pour son "néoclassicisme", terme qui fut utilisé pour désigner sa musique et se teinta alors quelque peu négativement. » — Simon Vestdijk

En réaction au romantisme du XIXe siècle et aux extravagances expérimentales du début du XXe siècle, la période de l'entre-deux-guerres voit naître un nouveau courant : le néoclassicisme. Les compositeurs en reviennent aux principes et aux structures du baroque et de la période classique, qu'ils érigent en modèles en les teintant d'idiomes modernes tels qu'un usage contemporain de la rythmique et de l'harmonie. Cette nouvelle tendance esthétique s'accompagne d'une aspiration à l'ordre, à la clarté et à la retenue des émotions, qui s'était déjà déployée au début du XXe siècle, notamment chez Ravel. Mais Stravinsky et les compositeurs du « Groupe des Six » lui donnent une nouvelle impulsion. Même Prokofiev, qui adore sortir du cadre, se risque brièvement au style néoclassique dans sa *Symphonie n° 1*.

Un regard neuf sur le passé

Igor Stravinsky (1882-1971) naît avec la musique dans le sang. Initié très jeune à la tradition de l'opéra russe par son père, talentueux chanteur d'opéra, sa carrière musicale semble toute tracée. Mais Stravinsky père a d'autres projets en tête pour son fils, qui finit malgré lui

par troquer ses ambitions musicales contre une formation en droit. C'est à l'université qu'Igor Stravinsky rencontre Nikolai Rimsky-Korsakov, qui lui ouvre les portes de l'instrumentation. Le jeune musicien se forme seul au contrepoint et à l'harmonie. Peu de temps après, il est invité à Paris par Sergei Diaghilev, directeur des célèbres Ballets russes, et prend son envol comme compositeur. C'est le début d'une longue et intense collaboration, marquée par de grands succès comme *L'Oiseau de feu*, *Petrouchka* et *Le Sacre du printemps*.

Après un écart vers le jazz avec *l'Histoire du soldat*, Stravinsky emprunte une nouvelle voie en 1919 avec *Pulcinella*, ballet inspiré de thématiques du compositeur baroque Pergolesi. *Pulcinella* marque le début de ce qu'on a coutume d'appeler sa période néoclassique, où le compositeur recourt à la musique des siècles passés en y ajoutant une touche moderniste. Tout le monde n'est pas convaincu par son nouveau style ; bon nombre de ses œuvres composées entre 1920 et 1950 ne sont, aujourd'hui encore, que rarement interprétées. Tel est le cas du concerto *Dumbarton Oaks*, la dernière œuvre composée par Stravinsky en Europe, à la demande de l'influent couple de mécènes Mildred et Robert Woods Bliss. Ceux-ci profitent d'une visite de Stravinsky aux États-Unis en 1937 pour lui demander de composer une œuvre à l'occasion de leur trentième anniversaire de mariage.

Stravinsky traverse alors une période difficile : « *Mon concerto en mi-bémol... je m'y suis attelé presque immédiatement à mon retour en Europe, après Jeu de cartes, au printemps 1937. J'avais quitté Paris pour Annemasse, en Haute-Savoie, afin de me rapprocher de ma sœur Mika [Ludmila], qui y avait été admise en sanatorium, car elle se mourait de tuberculose. Annemasse se situe dans les environs de Genève et j'avais donc pour voisin [le chef d'orchestre] Ernest Ansermet, qui s'est avéré un ami serviable en ce qui est sans doute la période la plus difficile de ma vie. J'ai joué du Bach très régulièrement pendant la composition de ce concerto, et je ressentais un forte attirance pour les Concertos brandebourgeois. J'ignore si le premier thème de mon premier mouvement est emprunté, consciemment ou non, au troisième mouvement de la série brandebourgeoise. Ce que je peux dire, c'est que Bach aurait sûrement été ravi de me le prêter, car il était lui-même coutumier du fait. »*

Même si ce concerto se rapproche stylistiquement des Concertos brandebourgeois, il n'en porte pas moins indéniablement la marque de Stravinsky. La première a lieu le 8 mai 1938 dans le salon de musique du couple Woods Bliss, dans leur propriété de Dumbarton Oaks

(qui donne son nom au concerto). Stravinsky ne peut y assister. Il se bat à son tour contre la tuberculose et doit donc céder la baguette de chef d'orchestre à la talentueuse Nadia Boulanger.

Une symphonie en mode classique

Bien que Prokofiev jouissait d'un certain prestige pendant sa carrière (Stravinsky le qualifiait de « plus grand compositeur russe de notre époque, après moi »), une grande partie de son répertoire reste dans l'ombre de l'œuvre de Chostakovitch. À quelques exceptions près, telles que son célèbre ballet *Roméo et Juliette*, le conte musical *Pierre et le loup* et sa *Symphonie n° 1*. Cet enfant terrible du monde de la musique russe ne manquait certes pas de talent, mais son arrogance et sa brutalité ne plaidaient pas en sa faveur. Son langage tonal est considéré par beaucoup comme innovant et très original, mais lorsqu'il tente sa chance aux États-Unis après la guerre civile russe, il doit se mesurer à la musique avant-gardiste de géants comme Stravinsky.

La *Symphonie n° 1* de Prokofiev date de juste avant la guerre civile. Il suivait alors les enseignements d'Alexander Tsjerepnin, dont on sait qu'il exigeait de ses élèves une profonde connaissance des grands classiques. Prokofiev caressait l'idée de composer une symphonie sur le modèle de la Première école viennoise, suivant l'illustre exemple de Haydn. Ses premières esquisses datent de 1916, mais il n'achèvera son œuvre qu'à l'été 2017 : « *J'ai passé l'été 1917 dans la solitude la plus non loin de Petrograd. Je lisais Kant et travaillais beaucoup. Intentionnellement, j'avais laissé mon piano en ville, voulant essayer de composer sans son aide. La musique composée sans piano est, la plupart du temps, de meilleure qualité. Je conçus donc le projet de composer toute une œuvre symphonique sans m'aider du piano, de sorte que les couleurs de l'orchestre soient forcément plus claires et plus pures. Ainsi naquit le projet d'une symphonie dans le style de Haydn (...) Il me semblait que s'il avait vécu à notre époque, Haydn aurait conservé son propre style, en le modernisant quelque peu. Je voulais composer ce type de symphonie ; une symphonie en mode classique. Lorsqu'elle a commencé à prendre forme, je l'ai appelée la "Symphonie classique". Parce que c'était plus facile de la désigner ainsi, d'abord ; par bravade, ensuite, pour jeter un pavé dans la mare, dans le fol espoir d'avoir raison et que cette symphonie devienne un classique au fil du temps. »*

Ce genre de déclaration est typique de Prokofiev. Mais l'histoire finit par lui donner raison :

sa *Symphonie n° 1* dite *Classique* est devenue un immense succès. Il s'agit d'une œuvre brève et ramassée, qui affiche de nombreuses similitudes avec le répertoire de Haydn sur le plan de la structure, de la tonalité et de l'orchestration. La gavotte du troisième mouvement s'est même avérée tellement populaire que Prokofiev l'a ensuite intégrée de manière plus large dans son ballet *Roméo et Juliette*.

Commentaire : Aurélie Walschaert

STÉPHANE DENÈVE, DIRECTEUR MUSICAL DU BRUSSELS PHILHARMONIC

Stéphane Denève est directeur musical du Brussels Philharmonic, directeur musical du St. Louis Symphony Orchestra, chef principal invité du Philadelphia Orchestra, et directeur du Centre for Future Orchestral Repertoire (CffOR). Il a en outre été directeur musical du Royal Scottish National Orchestra ainsi que du Radio-SinfonieorchesterStuttgart des SWR.

Parfaitement à l'aise dans un très vaste répertoire, Stéphane Denève entretient une affinité particulière avec le répertoire français, et soutient activement la musique du 21ème siècle. Le regard toujours tourné vers l'avenir, Stéphane Denève travaille régulièrement avec de jeunes musiciens, notamment au Tanglewood Music Center, au New World Symphony, à la Colburn School et à la Music Academy of the West.

Il dirige régulièrement les plus grandes phalanges internationales, et s'est produit récemment avec le Royal Concertgebouw Orchestra, l'Orchestra Sinfonica dell'Accademia Nazionale di Santa Cecilia, The Cleveland Orchestra, le Los Angeles Philharmonic, le San Francisco Symphony, le New York Philharmonic, le Czech Philharmonic, le Rotterdam Philharmonic Orchestra, l'Orchestre National de France, le Wiener Symphoniker, le Deutsche Symphonie-Orchester Berlin, le Münchner Philharmoniker, et le NHK Symphony.

Passionné par la voix, il dirige aussi de nombreuses productions d'opéra au Royal Opera House Covent Garden, au Festival de Glyndebourne, à la Scala de Milan, au Deutsche Oper Berlin, au Festival Saito Kinen, au Liceu de Barcelone, au Dutch National Opera, à La Monnaie de Bruxelles, au Deutsche Oper am Rhein et à l'Opéra National de Paris.

Stéphane Denève entretient une relation privilégiée avec de nombreux grands solistes, tels Jean-Yves Thibaudet, Yo-Yo Ma, Nikolaj Znaider, James Ehnes, Leif Ove Andsnes, Leonidas Kavakos, Nicholas Angelich, Lang Lang, Frank Peter Zimmermann, Gil Shaham, Emanuel Ax, Renaud and Gautier Capuçon, Lars Vogt, Nikolai Lugansky, Paul Lewis, Joshua Bell, Hilary Hahn et Augustin Hadelich.

Enfin, il a obtenu trois fois le prestigieux Diapason d'Or de l'année, en 2007, 2012 et 2016 pour des enregistrements consacrés à Roussel, Debussy et Connesson. Nommé en 2012 dans la liste des Gramophone's artist of the year, il a été primé au 2013 et au 2020 International Classical Music Awards. Ses récents enregistrements proposent des suites de ballet de Prokofiev, des oeuvres de Guillaume Connesson avec le Brussels Philharmonic (primé par un Diapason d'Or de l'année et un Choc Classica de l'année), et un disque avec Lucas and Arthur Jussen et le Royal Concertgebouw Orchestra, tous pour Deutsche Grammophon. Un enregistrement live de Jeanne d'Arc au bûcher de Honegger avec le Royal Concertgebouw Orchestra est sorti sur RCO Live en 2019.

www.stephanedeneve.com

BRUSSELS PHILHARMONIC

Fondé en 1935 sous l'égide de l'Institut national de radiodiffusion (INR/NIR), le Brussels Philharmonic a collaboré tout au long de son existence avec de grands chefs et des solistes d'envergure internationale. L'orchestre s'est taillé une réputation enviée dans la création de nouvelles œuvres en collaborant avec des compositeurs de renommée mondiale comme Bartók, Stravinsky et Messiaen. L'orchestre répète et se produit dans son port d'attache historique de Flagey, à Bruxelles, au cœur de l'Europe. Cette position en fait le point de départ idéal pour des concerts à Bruxelles, en Flandre et dans le reste du monde.

Le grand chef d'orchestre français Stéphane Denève assure la direction musicale du Brussels Philharmonic. Sa passion pour la musique du XXIe siècle et la mission qu'il s'est donnée de tisser un dialogue entre le répertoire du passé et celui du futur s'inscrivent parfaitement dans l'ADN de l'orchestre. En témoignent les programmes de concerts et d'enregistrements, mais aussi la plateforme CffOR (Centre for Future Orchestral Repertoire).

Cette base de données en ligne recueille des informations sur les œuvres symphoniques composées depuis le tournant de 2000 et nourrit ainsi un vaste dialogue mondial sur le répertoire du futur.

Le Brussels Philharmonic a toujours eu sa place sur la scène internationale. Depuis sa constitution, les plus grands festivals et les plus grandes salles de concert en Europe l'ont invité sur leurs scènes. Ainsi, il s'est produit notamment à la Philharmonie de Paris, au Musikverein de Vienne, à la Grosses Festspielhaus de Salzbourg, à l'Usher Hall d'Édimbourg et au Cadogan Hall de Londres. Représenté à l'international par IMG Touring, l'orchestre se voit ouvrir de nouvelles portes en Europe et hors de ses frontières (Japon en 2017, Amérique du Nord en 2019). En mars 2019, le Brussels Philharmonic s'est produit pour la première fois au Carnegie Hall de New York. En 2020, il est notamment programmé à l'Elbphilharmonie à Hambourg.

C'est également l'enregistrement de bandes originales de séries, de jeux vidéo et de films, dont la musique oscarisée de *The Artist* (musique de Ludovic Bource), qui a forgé la réputation internationale du Brussels Philharmonic. Dans son propre pays, l'orchestre est le partenaire régulier du Festival international du Film de Flandre-Gand (Film Fest Gent) et des studios MotorMusic ; il donne chaque année des concerts avec projection de films cultes (des blockbusters aux partitions primées ou des classiques en noir et blanc avec une nouvelle bande-son).

Le Brussel Philharmonic fait également œuvre de pionnier dans d'autres domaines. Parmi ses initiatives innovantes, citons le Tax Shelter, la création d'une fondation pour financer l'achat d'instruments à cordes et le partenariat avec Brussels Airlines. Les musiciens de l'orchestre sont habillés par Café Costume du Symphonic Sporting Jacket, conçu sur mesure. Celui-ci leur permet d'offrir une prestation du plus haut niveau dans le confort et l'élégance.

Les nombreux enregistrements du Brussels Philharmonic (Deutsche Grammophon, Palazzetto Bru Zane, Warner/Erato Classics, Film Fest Gent, Brussels Philharmonic Recordings) ont connu un succès international, récompensés notamment par un ECHO Klassik, un Prix Cecilia, un CHOC de l'année de Classica et un Diapason d'Or de l'année. L'orchestre a sorti 4 CD chez Deutsche Grammophon sous la direction de Stéphane Denève : un enregistrement consacré à Prokofiev et deux au compositeur contemporain Guillaume

Connesson (dont le récent double CD Lost Horizon avec les solistes Renaud Capuçon en Timothy McAllister).

Le Brussels Philharmonic est une institution de la Communauté flamande.

www.brusselsphilharmonic.be

WELCOME

Igor Stravinsky and Sergei Prokofiev. Two great Russian masters who greatly influenced music history – and in turn did not hide their admiration for their illustrious predecessors: our thanks to Bach and Haydn, therefore, for the inspiration that gave us these two works!

Bach's Brandenburg Concertos were clearly playing on a loop at Igor Stravinsky's place while he was writing 'Dumbarton Oaks', named for the villa of the patrons who commissioned the work, Mildred and Robert Wood Bliss. The musical gift for their 30th wedding anniversary was a wonderfully colourful and energetic piece.

In Prokofiev's case, it was not Bach but Haydn who served as the inspiration: he composed his 1st Symphony, which bears the appropriate title of 'the classical', as if it were the work of an 18th-century master. The style, the orchestration, the instrumentation: all classical, but unquestionably interwoven with Prokofiev's own 20th-century sensibility.

PRE-SHOW

Up, Close & Personal is a new video series featuring chamber music by musicians of the Brussels Philharmonic. Tonight Duo Astérope - Emmanuel Tondus (cello) & Damien Bossy (piano) - play *Les Chants de l'Agartha* by Guillaume Connesson and Andante from the Cello Sonata by Sergei Rachmaninov.

ARTISTS & PROGRAMME

Brussels Philharmonic · Stéphane Denève, conductor

Igor Stravinsky

Concerto in E-flat "Dumbarton Oaks"

- I. *Tempo giusto*
- II. *Allegretto*
- III. *Con moto*

Sergei Prokofiev

Symphony No. 1 'Classical Symphony', op. 25

- I. *Allegro con brio*
- II. *Larghetto*
- III. *Gavotte: Non troppo allegro*
- IV. *Finale: Molto vivace*

DISCOVER MORE

Symfomania! DIY [nederlands](#) / [français](#) / [english](#)

Symfomania! is a unique formula for kids to dive into the music in a playful manner, alone or with a sibling, with the babysitter or friends, or with the (grand)parents. As a means to get ready for the concert night or livestream, or out of musical curiosity - or simply because music is fun!

PROGRAMME NOTES

"In the life of Stravinsky, many people consider that there is a split; he went down the wrong path at an age when others could call themselves established citizens; and the worst of it is that he also took on the allure of an established citizen. This remark was made chiefly in light of his 'neoclassicism', a term that has acquired a certain degree of notoriety in relation to his music." – Simon Vestdijk

During the interwar period, a new artistic current: Neoclassicism arose, partly in reaction to the Romanticism of the previous century and the experimental excesses of the beginning of the 20th century. Composers returned to principles and structures from the Baroque and Classical periods and used them as their model, albeit imbued with modern idioms such as a contemporary use of rhythm or harmony. This new aesthetic trend went hand in hand with a desire for order, clarity and emotional restraint, and began to appear in the early 20th century in the works of Ravel, among others. But under Stravinsky and the composers of Groupe des Six, this style received fresh impetus. Prokofiev, too, who loved to colour outside the lines, ventured briefly into the neoclassical style in his First Symphony.

A new vision of the past

Music was in Igor Stravinsky's blood (1882-1971). His father was a talented opera singer and introduced his son to the Russian operatic tradition from a young age. A musical career seemed self-evident, but the elder Stravinsky had different plans. Under gentle pressure and despite considerable opposition, Igor traded his musical ambitions for legal training. At the university, he came into contact with Nikolai Rimsky-Korsakov, who introduced him to

the art of instrumentation. The young musician taught himself harmony and counterpoint. When Sergei Diaghilev, director of the popular Les Ballets Russes, invited him to Paris shortly thereafter, Stravinsky made his definitive breakthrough as a composer. That was the start of a longstanding and intense collaboration, with successes such as *The Firebird*, *Petrushka* and *The Rite of Spring*.

After a brief excursion into jazz with his *The Soldier's Tale*, Stravinsky took a new path in 1919 with *Pulcinella*, a ballet based on themes by the baroque composer Pergolesi. *Pulcinella* marked the beginning of what has come to be called the neoclassical period, and in which Stravinsky evoked music from earlier centuries and endowed it with a modernist touch. Not everyone was taken with his new style: a substantial number of the works that Stravinsky composed between 1920 and 1950 have been rarely performed to this day. Among these is his 'Dumbarton Oaks' Concerto, the last work that Stravinsky composed in Europe. The composition was a commission by the influential and art-loving couple Mildred and Robert Woods Bliss. In 1937, during one of Stravinsky's visits to the United States, they asked him to compose a work for their thirtieth wedding anniversary.

Stravinsky was going through a difficult period of his life at the time: *"My Concerto in Eb minor ... I began working on it almost immediately after my return to Europe, after Jeux de cartes, in the spring of 1937. I had moved from Paris to Annemasse in Haute-Savoie in order to be close to my daughter Mika [Ludmila] who, deathly ill with tuberculosis, was admitted to a sanatorium there. Annemasse is in the vicinity of Geneva and [conductor] Ernest Ansermet was therefore one of his neighbours and a helpful friend in this, possibly the most difficult period of my life. I played Bach very regularly while I was composing the concerto, and I felt very much drawn to the Brandenburg Concertos. Whether the first theme of my first movement was consciously or unconsciously borrowed from the third Brandenburg Concerto, I really don't know. What I can say is that Bach would have gladly lent it to me; this type of borrowing was really his thing."*

The concerto may borrow stylistically from the Brandenburg Concertos, but it bears an unmistakable Stravinskian touch. The première was held on 8 May 1938 in the music rooms of the property of the Woods Bliss couple, known as Dumbarton Oaks (which the concerto is named after). Stravinsky did not himself attend the première. He had also come down with tuberculosis in the interim, and had to hand over his conductor's baton to the talented Nadia Boulanger.

A symphony in classical style

Although Prokofiev enjoyed considerable renown in his lifetime – Stravinsky once called him “the greatest Russian composer of today, after myself” – a considerable part of his repertoire has been overshadowed by Shostakovich’s oeuvre. A few exceptions are the famous ballet *Romeo and Juliet*, the musical fairy tale *Peter and the Wolf* and his First Symphony. He was certainly talented, and was the ‘enfant terrible’ of the Russian musical world. But his arrogant and brutal attitude meant that he was not a well-loved colleague. His tonal language was considered by many as innovative and highly original, but when he tried his luck in the United States and in Paris after the Russian Revolution, he had to rise to the challenge of the forward-looking music of great composers like Stravinsky.

Prokofiev’s First Symphony dates from just before the October Revolution. At that time, he was studying with Alexander Tcherepnin, who was known to expect his students to gain an in-depth knowledge of the classics. Prokofiev toyed with the idea of writing a symphony on the model of the first Viennese School, with Haydn as its foremost representative. He penned the first sketches in 1916, but completed the work only in the summer of 1917: *“I spent the summer of 1917 in the countryside outside Petrograd all alone, reading Kant and working hard. I deliberately did not take my piano with me for I wished to prove that it is better to develop the thematic material without a piano. The idea came to me to write a complete symphonic work without the piano. In this way, the orchestral colours would necessarily be clearer and purer. And that is how the plan to write a symphony in the Haydn style came into being. (...) It seemed to me that had Haydn been living today, he would have retained his own style while accepting something of the modern at the same time. That is the sort of symphony I wanted to compose: a symphony in the classical style. And when I saw that my idea was beginning to work, I called it the ‘Classical Symphony’; first, because it was easier to call it that; and second, out of grandiloquence, in order to throw a fox in the hen house, in the quiet hope that I will be proven right and that the symphony will in due course become a classic.”*

It was typical of Prokofiev to make such a statement. But he was right, his First ‘Classical’ Symphony became a great success. It is a short, punchy work that in terms of structure, key and orchestration has a great deal in common with the repertoire of Haydn. The gavotte in the third movement was so popular, in fact, that Prokofiev later embedded it and expanded on it in his ballet *Romeo and Juliet*. - *Commentary by Aurélie Walschaert*

STÉPHANE DENÈVE, MUSIC DIRECTOR

Stéphane Denève is Music Director of the Brussels Philharmonic. With the orchestra he is at the same time launching CffOR (Centre for Future Orchestral Repertoire): an extensive online database dedicated to 21st-century compositions for orchestra with chances at attaining 'repertoire status'. Stéphane Denève is so passionate about this new adventure and enthusiastic about the orchestra's potential that he and his family have settled in Brussels.

Meanwhile, Stéphane Denève is Music Director of the St. Louis Symphony Orchestra, Principal Guest Conductor of The Philadelphia Orchestra, and Director of the Centre for Future Orchestral Repertoire (CffOR). He has previously served as Chief Conductor of Stuttgart Radio Symphony Orchestra (SWR) and Music Director of the Royal Scottish National Orchestra.

Recognised internationally for the exceptional quality of his performances and programming, he regularly appears at major concert venues with the world's greatest orchestras and soloists. He has a special affinity for the music of his native France, and is a passionate advocate for music of the 21st century.

Recent engagements in Europe and Asia have included appearances with the Royal Concertgebouw Orchestra, Orchestra Sinfonica dell'Accademia Nazionale di Santa Cecilia, Vienna Symphony, DSO Berlin, NHK Symphony, Munich Philharmonic, Orchestre National de France, Czech Philharmonic, and Rotterdam Philharmonic.

In North America he made his Carnegie Hall debut in 2012 with the Boston Symphony Orchestra, with whom he has appeared several times both in Boston and at Tanglewood, and he regularly conducts The Cleveland Orchestra, New York Philharmonic, Los Angeles Philharmonic, San Francisco Symphony and Toronto Symphony. He is also a popular guest at many of the US summer music festivals, including Bravo! Vail, Saratoga Performing Arts Center, Hollywood Bowl, Blossom Music Festival, and Festival Napa Valley. Summer 2018 saw his debuts at the Grand Teton Music Festival and Music Academy of the West, and in 2019 he led a major US tour with the Brussels Philharmonic. In December 2020 he

conducted the Royal Stockholm Philharmonic Orchestra and pianist Igor Levit at the 2020 Nobel Prize Concert in Stockholm.

He enjoys close relationships with many of the world's leading solo artists, including Jean-Yves Thibaudet, Yo-Yo Ma, Nikolaj Znaider, James Ehnes, Leif Ove Andsnes, Leonidas Kavakos, Nicholas Angelich, Lang Lang, Frank Peter Zimmermann, Gil Shaham, Emanuel Ax, Renaud and Gautier Capuçon, Lars Vogt, Nikolai Lugansky, Paul Lewis, Joshua Bell, Hilary Hahn, and Augustin Hadelich.

In the field of opera, Stéphane Denève has led productions at the Royal Opera House Covent Garden, Glyndebourne Festival, La Scala, Deutsche Oper Berlin, Saito Kinen Festival, Gran Teatro de Liceu, Dutch National Opera, La Monnaie, Deutsche Oper Am Rhein, and at the Opéra National de Paris.

As a recording artist, he has won critical acclaim for his recordings of the works of Poulenc, Debussy, Ravel, Roussel, Franck and Connesson. He is a triple winner of the Diapason d'Or of the Year, has been shortlisted for Gramophone's Artist of the Year Award, and has been awarded an International Classical Music Awards twice. His most recent releases include a live recording of Honegger's *Jeanne d'arc au bûcher* with the Royal Concertgebouw Orchestra, and two discs of the works of Guillaume Connesson with the Brussels Philharmonic (the first of which was awarded the Diapason d'Or de l'année, Caecilia Award, and *Classica Magazine's* CHOC of the Year).

A graduate and prize-winner of the Paris Conservatoire, Stéphane Denève worked closely in his early career with Sir Georg Solti, Georges Prêtre and Seiji Ozawa. A gifted communicator and educator, he is committed to inspiring the next generation of musicians and listeners, and has worked regularly with young people in programmes such as those of the Tanglewood Music Center, New World Symphony, the Colburn School, and the Music Academy of the West.

www.stephanedeneve.com

BRUSSELS PHILHARMONIC

The Brussels Philharmonic was founded in 1935 by the Belgian public broadcaster (National Broadcasting Institute (NIR/INR)). Since its creation, it has worked with top international conductors and soloists. The orchestra was and is known to be a pioneer in performing contemporary music – a reputation that brought world-renowned composers such as Bartók, Stravinsky and Messiaen to Brussels. To this day, the Brussels Philharmonic is continuing this tradition, including a 21st-century work in almost every concert programme. The orchestra's historic home port is the Flagey building in Brussels, the heart of Europe, where it rehearses and performs in Studio 4 – in acoustic terms one of the top concert halls in the world – and which serves as its home base for concerts in Belgium and the rest of the world.

The French top conductor Stéphane Denève is the music director of the Brussels Philharmonic. His passion for 21st-century music and personal mission to create dialogue between the repertoire of the past and the future is fully in keeping with the orchestra's DNA. This commitment finds expression not only in the concert programmes and recordings, but also in the CffOR platform (Centre for Future Orchestral Repertoire). This online database seeks to collect core information about symphonic compositions since the year 2000, and thus to initiate a broad international dialogue about compositions that will withstand the test of time.

At the international level, the Brussels Philharmonic has made a name for itself, with regular appearances in the major European venues and festivals, such as the Philharmonie de Paris, Wiener Musikverein, Grosses Festspielhaus Salzburg, Usher Hall in Edinburgh and Cadogan Hall in London. The international representation by IMG Touring brings further tours and concerts on new stages both in Europe and beyond (e.g. Japan in 2017, North America in 2019). In March 2019, the Brussels Philharmonic made its debut in Carnegie Hall, New York.

Another speciality for which the Brussels Philharmonic has gained an international reputation is the recording of soundtracks for series, games and films, including the Oscar-winning score for 'The Artist' (music by Ludovic Bource). In Belgium, the orchestra is a regular partner of the Film Fest Gent and of MotorMusic, and participates each year in

concerts with iconic films (both blockbusters with award-winning scores and black-and-white classics with a new soundtrack).

Meanwhile, the orchestra has proven to be a pioneer in other respects as well. Besides its ground-breaking initiatives under way, including the Tax Shelter, the establishment of a foundation for the purchase of string instruments, and more recently the partnership with Brussels Airlines, the orchestra embraces innovation in every area and all levels of its activities. The gentlemen of the orchestra are dressed by Café Costume in the custom designed Symphonic Sporting Jacket, with technical innovations in the field of fabric and cut.

The various CD series recorded by the Brussels Philharmonic (Deutsche Grammophon, Palazzetto Bru Zane, Warner/Erato Classics, Film Fest Gent, Brussels Philharmonic Recordings) have received international acclaim, with awards such as the ECHO Klassik, the Caecilia prize, the CHOC of the Year by Classica and a Diapason d'Or of the Year. Deutsche Grammophon released 4 CDs under the baton of Stéphane Denève: one with music by Prokofiev, two CDs dedicated to the 21st-century repertoire of Guillaume Connesson (including the double CD titled Lost Horizon with soloists Renaud Capuçon and Timothy McAllister) and most recently an album featuring the cello concerto of Fazil Say with soloist Camille Thomas.

The Brussels Philharmonic is an institution of the Flemish Community.

www.brusselsphilharmonic.be

MUSICI / MUSICIENS BRUSSELS PHILHARMONIC

dirigent / chef d'orchestre

Stéphane Denève

(1) aanvoerder / chef de pupitre

(2) solist / soliste

concertmeester / konzertmeister

Otto Derolez

eerste viool / premier violon

Nadja Nevolovitsch (1), Bart Lemmens (2)
 Sylvie Bagara, Olivia Bergeot, Annelies
 Broeckhoven, Cristina Constantinescu,
 Justine Rigutto, Elizaveta Rybentseva,
 Anton Skakun, Alissa Vaitsner, Gillis
 Veldeman

fluit / flûte

Wouter Van den Eynde (1), Lieve
 Schuermans (1)

hobo / oboe

Maarten Wijnen (1), Lode Cartrysse (2)

klarinet / clarinette

Maura Marinucci (1), Danny Corstjens (2)

fagot / basson

Karsten Przybyl (1), Alexander Kuksa

hoorn / cor

Hans van der Zanden (1), Mieke Ailliet (2)

trompet / trompette

Ward Hoornaert (1), Luc Sirjacques

pauken / timpani

Titus Franken (1)

tweede viool / deuxième violon

Mari Hagiwara (1), Samuel Nemtanu (1),
 Aline Janeczek, Naoko Ogura, Eline
 Pauwels, Julien Poli, Stefanie Van Backlé,
 Bram Van Eenoo, Veerle Van Roosbroeck

altviool / alto

Mihai Cocea (1), Griet François (2),
 Philippe Allard, Marina Barskaya, Phung
 Ha, Hélène Koerver, Agnieszka
 Kosakowska, Patricia Van Reusel

cello / violoncelle

Kristaps Bergs (1), Karel Steylaerts (1),
 Barbara Gerarts, Sophie Jomard,
 Emmanuel Tondus, Elke Wynants

contrabas / contrebasse

Jan Buysschaert (1), Thomas Fiorini,
 Daniele Giampaolo, Simon Luce

STAF / ÉQUIPE

intendant

Gunther Broucke

directie-assistente / secrétariat de la direction

Karla Laureyns

artistiek team / équipe artistique

Alain De Ley, Vlaams Radiokoor / Judith Van Eeckhout, Brussels Philharmonic

productieteam / équipe production

Jim Seynaeve, Carla Deveux, Nicola Mascia, Rik Deryckere, Thomas Geurts, Pieterjan Hermans, Staf Pypen, Jean-Paul Peeters, Bert Van Laer, Jenske Vanhaelemeersch

marketing, communicatie & pers / marketing, communication & presse

Véronique Bossaert, Sonja Kochoutina, Nico Moernaut

personeel & financiën / personnel & finances

Hilde De Vrieze, Carine Ganitta, Dirk Naessens